

Arrest

nr. 143 435 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 29 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijzen van bestaansmiddelen legt men volgende documenten voor:

-een attest 'historiek werkloze' van ABW Oost-Vlaanderen dd 13.05.2014 waaruit blijkt dat zij van december 2012 t/m augustus 2013 en van maart t/m april 2014 werkloosheidsuitkeringen ontving

-een uitkeringsattest van de Bond Moyson dd 13.05.2014 waaruit blijkt dat de Belg in de maanden dat zij geen werkloosheidsvergoedingen ontving ter vervanging arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontving, ni voor de periode september 2013 t/m 1 maart 2014.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- een tewerkstellingattest van Daoust Aalst dd 12.02.2014 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 22.05.2013 met wekelijkse contracten is tewerkgesteld.

-bijbehorende loonfiches voor de maanden november-december 2013 en februari-april 2014.

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden Ingetrokken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, **“SCHENDING VAN ARTIKEL 40ter, 2de LID, 3° VAN DE VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT”.**

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van artikel 40ter, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verzoeker bij zijn aanvraag documenten toevoegde die aantonen dat zijn Belgische partner actief op zoek is naar werk, en de Dienst Vreemdelingenzaken toch stelt dat niet bewezen wordt dat zij actief op zoek is naar werk.

Terwijl artikel 40ter, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen wordt voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Zodat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet correct heeft beoordeeld.

Uit het dossier blijkt dat de partner van verzoeker o.m. solliciteerde als keukenhulp bij het OCMW te Aalst, dat zij bij de VDAB deelnam aan een screening en activeringsbegeleiding.

Er werd aldus zeer duidelijk aangetoond dat zij wel degelijk actief op zoek is naar werk.

Minstens dient toch te worden gemotiveerd waarom deze stukken niet weerhouden worden als bewijs van het feit dat men actief op zoek is naar werk, zodat het desbetreffend wetsartikel alsook de motiveringsplicht werd geschonden.

Artikel 40ter, 2de lid, 3° en de motiveringsplicht zijn geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2. Artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”

2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat verwerende partij de in het eerste middel opgeworpen bepaling en beginsel schendt door geen rekening te houden met stukken waaruit blijkt dat zijn partner wel degelijk naar werk zoekt. In dit verband voegt hij stukken bij het verzoekschrift.

2.4. Het administratief dossier bevat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet, noch andere stukken waaruit zou blijken dat verzoekers partner actief naar werk zoekt. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoeker op, “SCHENDING VAN ARTIKEL 42 §1 lid 2 VAN DE VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT, SCHENDING VAN HET VERDRAG VOOR PERSONEN MET EEN HANDICAP”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Doordat verzoeker bij zijn aanvraag verscheidene documenten toevoegde die de Dienst Vreemdelingenzaken toelieten een behoefteanalyse van het gezin te maken, doch dat dit niet gebeurd is.

Terwijl artikel 42 §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat, zo niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Zodat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker is tewerk gesteld en geniet een normaal inkomen. Zelfs zonder de uitkeringen die zijn partner geniet volstaat dit ruimschoots om hun gezin te onderhouden. Een behoefteanalyse zou dan ook aangetoond hebben dat het gezin in zijn behoeften kan voorzien zonder terug te vallen op hulp van de overheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds eerder dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is een dergelijke behoefteanalyse uit te voeren, minstens te verwijzen naar het toepasselijk wetsartikel.

Daarenboven verwijst verzoeker naar het Verdrag voor personen met een handicap, dat de samenleving en de Staat personen met een handicap en hun gezinsleden moeten beschermen en ondersteunen, deze personen moeten net als andere volledig kunnen genieten van hun recht op een gezinsleven. Het loutere feit dat de partner van verzoeker geniet van een uitkering omwille van een medische

problematiek mag er niet de facto toe leiden dat haar gezins- en familielevens beperkt wordt, temeer zonder enig onderzoek. Artikel 23 van het Verdrag stelt dat de Staten passende en doeltreffende maatregelen moeten nemen om discriminatie van deze personen uit te bannen onder andere op vlak van huwelijk, gezinsleven en relaties. Het middel is gegrond.”

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de echtgenote van verzoeker actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit te worden geconcludeerd dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.7. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een situatie die de zijne niet is. Immers blijkt uit het aangehaalde arrest dat de betrokken bestreden beslissing stelde *“dat “[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]”*, vaststelling die in de thans bestreden beslissing niet kan worden gelezen.

2.8. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar *“het Verdrag voor personen met een handicap”*, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat een bepaling van het Verdrag aan te halen die zou geschonden zijn en waaraan de Raad kan toetsen. Alleszins, verzoeker acht de bestreden beslissing strijdig met voormeld Verdrag omdat het gezins- en familielevens van een persoon met een handicap zou worden beperkt, doch te dezen dient de Raad vast te stellen dat dit niet beperkt wordt door de bestreden beslissing aangezien deze geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. De bestreden beslissing sluit de afgifte van een verblijfskaart niet uit op het ogenblik dat wordt voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA